

ת"פ 1414/02 - מרינה מור נגד מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 1414-02 מ.י. פרקליטות מחוז-המרכז נ' מיכאשווילי ואח'
תיק חיצוני: 4605/01

בפני **כבוד השופט אליאנא דניאלי**
המבקשת **מרינה מור**
נגד
המשיבה **מדינת ישראל - פרקליטות מחוז מרכז**

החלטה

בפניי בקשה להורות על הפחתת הריביות והפיגורים שנזקפו לחובת המבקשת והעמדת סכום החוב על גובהו המקורי, בסך 24,000 ₪. כן התבקש להורות על עיכוב ההליכים כנגד הנאשמת, עד לקבלת החלטה בבקשה זו.

יאמר בראשית הדברים כי נוכח חלוף הזמן ממועד מתן גזר הדין, אי תשלום החוב עד עתה, ותפיסת סכום החוב על ידי המשיבה עובר לפניית המבקשת לבית המשפט, לא מצאתי להורות על עיכוב ההליכים.

השתלשלות האירועים

גזר הדין כנגד המבקשת, היא הנאשמת, ניתן ביום 7.2.06, משהורשעה על פי הודאתה במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירות של סיוע לקבלת דבר בתחבולה לפי סעיף 416 ביחד עם סעיף 31 בחוק העונשין, התשל"ז-1977, ונגזרו עליה מאסר מותנה, פיצוי בסך 24,000 ₪ לתשלום ב-30 תשלומים החל מיום 20.2.06, וקנס בסך 500 ₪.

משלא הופקדו כספי הפיצויים, הועבר בשנת 08' התיק לגבייה במרכז לגביית קנסות (להלן: "המרכז") והפך לחוב כהגדרתו בחוק. החוב כעת עומד על סך של 115,397 ₪, בהתחשב בתוספת פיגורים וריביות.

למבקשת נשלחו דרישות לתשלום ביום 17.9.08, ביום 23.11.08 וביום 7.1.10, כאשר על הדרישה האחרונה סירבה לחתום.

משלא הסדירה את החוב ובהתאם לסמכויות המרכז, ננקטו הליכי גבייה בשנים 10'-11', לפי סעיף 3 בחוק המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, תשנ"ה-1955, וסעיף 4 בפקודת המיסים (גביה), ובמסגרת זו הוטל עיקול על חשבון הבנק שלה.

בהמשך, בשנת 11' ניתן צו כינוס כנגד המבקשת במסגרת הליך של פשיטת רגל, והפיצוי במרכז הוקפא.

ביום 25.2.15 קיבלה המבקשת הפטר, ומשהחוב בו עסקין אינו בר הפטר, ביום 8.6.22 נשלח למבקשת מכתב המודיע על המשך ההליכים בתיק.

בכלל זה, ביום 9.6.22 נשלחה בקשה לרישום הערת שיעבוד על נכסי המבקשת, וביום 20.10.22 הוטל עיקול צד ג' בבנק.

ביום 25.12.22 הובא לידיעת המרכז כי נתפסו בחשבונה של המבקשת כספים לכיסוי מלוא החוב.

טענות המבקשת

לטענתה, בשל סחרור כלכלי בו היא ובעלה (נאשם 1) היו מצויים, הם לא שילמו את חובם, וזאת הן נוכח תיקי הוצ"פ רבים והן נוכח הצורך לדאוג לילדיהם.

נטען כי המבקשת אינה זוכרת מי הם נפגעי העבירה להם היא נדרשת להעביר פיצוי, המרכז לא מסר לה את פרטיהם, ולפיכך הבקשה הנוכחית הוגשה ללא תגובתם.

המבקשת טענה לחשוב כי ההפטר אותו קיבלה ביום 20.4.15 פטר אותה ממלוא חובותיה, ורק כ-7 שנים לאחר ההפטר, בחודש יוני 22', נודע לה כי קיימים הליכי גבייה נגדה ומה גובה החוב. פניה מצידה למרכז, נדחתה, כשהובהר לה כי אין בסמכות המרכז להפחית מחובה, ומכאן הבקשה שבפניי.

נטען כי למבקשת נסיבות המצביעות על יכולת כלכלית מצומצמת, ואין בידיה את היכולת הכלכלית לשלם את החוב, אחרת לא הייתה מקבלת הפטר חלוט מחובותיה. הכנסותיה נמוכות והיא מסייעת לנכדיה היתומים מאמם, בתה, אשר נפטרה מסרטן. גם מצבה הרפואי של המבקשת, בת 62, אינו טוב.

בנסיבות אלו התבקש להשיב את החוב לסכומי המקורי, כדי מחד לשלם את הפיצוי שנפסק, ומנגד לאפשר למבקשת לסיים את חייה בכבוד וללא הגבלות ועיקולים.

תגובת המשיבה

המשיבה עמדה בתגובתה על תכלית הפיצוי לנפגעי העבירה, המגלמת הן פיצוי כספי אישי לנפגעי העבירה והן חלק מעונש שהוטל על המבקשת בגין מעשים אותם ביצעה כלפי נפגעי העבירה. לפיכך, התשלום מהווה נטילת אחריות על ידה והכרה של החברה בפגיעה. אי גביית הפיצוי מביאה לפגיעה במימוש התכליות שבבסיס ההוראה.

נטען כי אין מקום להפחית את תוספת הפיגורים, הן מחמת אי צירוף נפגעי העבירה לבקשה, והן לגוף הבקשה, מששקטה המבקשת על השמרים זמן רב.

הוטעם כי המרכז תפס כספים שיש בהם כדי לסלק את חובה המלא של המבקשת.

עוד צוין כי אל המבקשת נשלחו דרישות חוב בשנים '08 ו-'10, על הדרישה מיום '10 סרבה לחתום, ובהמשך, ביום 8.6.22 נשלח אל המבקשת מכתב המודיע על המשך הליכי הגביה בתיק; ביום 20.10.22 הוטל עיקול בבנק, ובעקבותיו, בחודש דצמבר '22 נתפסו בחשבונה כספים המכסים אף יותר ממלוא החוב.

צוין כי לאורך השנים המבקשת לא פנתה בבקשה להסדרת חובה, ולא הצביעה על טעמים מיוחדים כלשהם שבגינם מן הראוי להפחית את החוב, גם עתה, למעט היותה פושטת רגל.

עד היום טרם שולמה קרן החוב, ונטען כי יש לצאת מנקודת הנחה שנפגעי העבירה מתנגדים לבקשה נוכח פרק הזמן הממושך שחלף והיעדר טעמים מבוססים לקבלתה.

עוד צוין כי אין למרכז סמכות להפחתת תוספת הפיגורים לחוב הפיצוי, שכן הריבית וההצמדה מהוות חלק בלתי נפרד מהחוב, אשר לא שולם משנת 2006.

בהחלטות שניתנו על ידי לאחר הגשת הבקשה וקבלת תגובת המשיבה, קבעתי כי המשיבה תמציא את הבקשה לידי נפגעי העבירה, ותבהיר להם זכותם להגיב לבקשה עד ליום 12.2.23, וכי לאחר מכן תינתן החלטה בבקשה.

ביום 12.2.23 הגישה המבקשת את תגובת נפגעי העבירה. בתגובה צוין כי 16 נפגעי עבירה התנגדו לבקשה. אחת מנפגעות העבירה נפטרה, ובנה ביקש שלא להביע את עמדתו בבקשה, נפגע עבירה נוסף נפטר, ובנו ביקש שהות להגיב וטרם עשה כן, ואילו נפגעת עבירה נוספת לא התנגדה לבקשה, אך המשיבה ציינה כי לא ברור אם הבינה את הסוגיה.

המשיבה עצמה שבה והתנגדה לבקשה, מהטעמים שצוינו לעיל.

דין והכרעה

ענין לנו במבקשת אשר דינה נגזר ביום 7.2.06, קרי לפני 17 שנים, נוכח חלקה בפרשייה שעניינה מרמה (המבקשת הורשעה כאמור בביצוע עבירות של סיוע לקבלת דבר בתחבולה).

גזר הדין שניתן כנגד המבקשת מלמד כי היא ביצעה את העבירה בגינה הורשעה באופן מתמשך, שיטתי, ובצוותא. בית המשפט ציין כי היה מקום על פניו לענישה מחמירה יותר מזו עליה הוסכם.

העונש הקונקרטי שהושת על המבקשת כלל בעיקרו תשלום פיצוי בסך 24,000 ₪, אשר נפרס ל-30 תשלומים אותם היה על המבקשת לשלם החל מיום 20.2.06.

המבקשת לא שילמה ולו את קרן הפיצוי, חרף גזר הדין שניתן בנוכחותה וחרף דרישות תשלום שנשלחו אליה, ואף סירבה לחתום על קבלת אחת מדרישות התשלום.

אף אם אצא מנקודת הנחה כי מצבה של המבקשת לא היה מהמשופרים, הרי שצו הכינוס בעניינה ניתן רק בשנת '11, קרי לאחר שכבר הייתה אמורה לשלם את מלוא החוב, ובבקשתה הנוכחית לא ניתן כל הסבר לאי התשלום במועד המקורי, לאי ההסכמה לחתום על קבלת דרישת החוב, ולאי פנייה עד סמוך להגשת הבקשה, למרכז לגביית קנסות.

גם עתה לא ניתן כל טעם לאי תשלום החוב, תשלום המתחייב מכך שהמבקשת כאמור לא שילמה את הפיצוי במועדו.

המבקשת פנתה לבית המשפט אך לאחר שהסכום הנדרש עוקל למעשה, ובלית ברירה מבחינתה, הגישה את הבקשה הנוכחית.

עיון במסמכים שצורפו ובטענות הצדדים מלמדים כי המבקשת סובלת מקרעים בגיד, ובזהירות יאמר כי אין המדובר על פניו במצב רפואי מורכב המצדיק היעדרות לבקשה מאוחרת זו.

טענת המבקשת כעת כי אין בידיה את היכולת הכלכלית לשלם את החוב, מהווה זריית חול בעיני בית המשפט, לשון המעטה, משמתגובת המשיבה עולה כי בחשבונה מצוי למעלה מהסכום הנדרש, ומכאן שיש למשיבה את היכולת הכלכלית לשלם את החוב.

התנגדות רובם המוחלט של נפגעי העבירה, בחלוף השנים, לבקשה לביטול תוספות הפיגורים וההצמדה, מלמדת בפני עצמה על עוצמת הפגיעה אותה הסבה להם המבקשת.

בסופו של יום ניצבת בפני בית המשפט מבקשת אשר לא שילמה פיצוי שהושת עליה, כרכיב עיקרי בגזר הדין שניתן בעניינה, לפני 17 שנים.

לא ניתן כל הסבר ממשי לאי תשלום ולו קרן הפיצוי עד עתה, או נימוק ממשי לבקשה הנוכחית, וכאמור, מלוא סכום החוב נתפס על ידי המשיבה, ורק אז פנתה המבקשת בבקשה לביטול התוספות האמורות.

נוכח מכלול הנסיבות באתי לכלל מסקנה כי אין מקום להיעתר לבקשה, וכי עסקינן במי שחרף יכולות כלכליות לא שילמה מעולם את הפיצוי, וזורה חול בעיני בית המשפט גם עתה.

בנסיבות אלו, נדחית כאמור הבקשה, ואני מוצאת להשית על המבקשת הוצאות בגין בקשתה זו בסך 2000 ₪ לטובת אוצר המדינה.

ניתנה היום, ט' אדר תשפ"ג, 02 מרץ 2023, בהעדר הצדדים.

